



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 420/2021-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [redacted], [redacted], [redacted], zastúpenej advokátskou kanceláriou [redacted], [redacted], [redacted], v mene ktorej koná konateľ a advokát [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 42/2020 z 10. decembra 2020 a proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14 Cob 149/2019 z 28. novembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, na prerokovanie veci v jej prítomnosti a na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Obe napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka mala procesné postavenie žalobkyne v konaní o zaplatenie 3 638,20 eur a o nahradenie prejavu vôle proti žalovanej v prvom rade [redacted] (ďalej len „žalovaná v prvom rade“), a o zaplatenie sumy spoločne a nerozdielne 121,27 eur proti žalovanej v prvom rade a žalovanej [redacted] (ďalej len „žalovaná

v druhom rade“). Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) svojím rozsudkom č. k. 38 Cb 531/2015 zo 7. februára 2019 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že sťažovateľka je výrobcom elektriny a prevádzkovateľom fotovoltickej elektrárne. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že výroba elektriny z obnoviteľných zdrojov je podporovaná okrem iného aj formou doplatku, ktorý si výrobca musí uplatniť u prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy, t. j. u žalovaného v prvom rade, a na Úrade pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „URSO“) príslušným oznámením. Podľa zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 309/2009 Z. z.“) je podpora viazaná na splnenie zákonom stanovených podmienok, okrem iného aj na splnenie oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 309/2009 Z. z. Sťažovateľka bola toho názoru, že si svoju oznamovaciu povinnosť splnila, resp. ju ani nemala a žalovaná v prvom rade jej protiprávne nevyplatila podporu, na ktorú mala nárok, preto bola nútená si svoj nárok uplatniť žalobou. Okresný súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka nepreukázala, že si svoju oznamovaciu povinnosť vo vzťahu k žalovanej v prvom rade splnila. Odmietol tvrdenia sťažovateľky, že dorúčením žiadosti o uzatvorenie zmluvy o výkupe elektriny na krytie strát a zmluvy o doplatku, cenového rozhodnutia pre roky 2014 – 2026, potvrdenia o pôvode elektriny a plánu dodávky na doplatok a straty bola splnená podmienka uplatnenia podpory formou doplatku. Nesplnenie oznamovacej povinnosti je v zmysle zákona č. 309/2009 Z. z. sankcionované ex lege stratou nároku na podporu formou doplatku na nasledujúci rok podľa § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka nepreukázala, že si splnila svoju oznamovaciu povinnosť riadne, konkrétne oznámiť URSO a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory [pozri § 3 ods. 1 písm. b) a c)] podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z.]. S argumentáciou sťažovateľky, ktorá ju v priebehu konania menila (nemala povinnosť, šikanózna povinnosť, následne splnenie povinnosti, pozn.), sa vysporiadal tak, že pokiaľ ide o námietku retroaktivity, teda že sa sankčný mechanizmus straty podpory zavedený v roku 2014 na sťažovateľku nevzťahuje, keďže sťažovateľke vzniklo právo na podporu skôr s poukazom na úpravu § 18e zákona č. 309/2009 Z. z., okresný súd konštatoval, že ide o nepravú retroaktivitu s poukazom na závery uvedené v náleze ústavného súdu č. k. PL. ÚS 50/2015 z 22. marca 2017, ktorý posudzoval ústavnú súladnosť zavedeného sankčného mechanizmu straty nároku na podporu, považoval túto argumentáciu za nedôvodnú (body 20 až 25 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Odmietol aj argumentáciu sťažovateľky o šikanóznosti a nepotrebnosti tejto oznamovacej povinnosti (bod 27 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky, že z predložených dokladov (plánu výroby na rok 2015, pozn.) bolo zrejmé, že si tým zároveň uplatnila aj nárok na podporu oznámením rozhodných skutočností, okresný súd konštatoval, že žalovaná v prvom rade poprela doručenie takých listín, pokiaľ ide o list žalovaného v prvom rade pre URSO, podľa názoru súdu prvej inštancie označený list nie je možné považovať za relevantný dôkaz preukázania splnenia povinnosti sťažovateľkou, keďže nie je možné určiť z neho, či konkrétny výrobca splnil svoju oznamovaciu povinnosť aj voči žalovanej v prvom rade alebo len vo vzťahu k URSO, resp. k obom subjektom, a dodal, že aj prípadné splnenie povinnosti voči URSO nepreukazuje splnenie povinnosti voči žalovanej v prvom rade, ďalej tiež poukázal aj na nezáväznosť uvedeného listu (body 28 až 32), zdôraznil, že za podstatné považoval otázku,

či sťažovateľka si splnila svoju oznamovaciu povinnosť vo vzťahu k žalovanému v prvom rade. Pri posúdení obsahu preukázateľne doručených listín sťažovateľkou žalovanej v prvom rade, ako aj obsahu predloženého plánu výroby spolu s formulárom okresný súd konštatoval, že tieto listiny nepreukazujú splnenie všetkých povinností, najmä však z nich nevyplýva, že sťažovateľka si vlastným prejavom vôle jednoznačne a výslovne uplatňuje nárok na podporu (body 37 a 38 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Vzhľadom na uvedené konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala doručenie listín preukazujúcich splnenie všetkých povinností, a to oznámenie o uplatnení podpory pre rok 2015 (body 43, 49 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Pokiaľ išlo o výklad § 18e zákona č. 309/2009 Z. z., okresný súd konštatoval, že ten sa týka podmienok podpory výroby elektriny, a to bolo zachované (§ 3 zákona č. 309/2009 Z. z.), ale práva a povinnosti stanovené v § 4 zákona č. 309/2009 Z. z. sa týkajú každého subjektu bez ohľadu na to, kedy bolo zariadenie uvedené do prevádzky, že iný výklad by bol nelogický, nespravodlivý a diskriminačný (bod 49 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Vo vzťahu k žalovanému v druhom rade okresný súd konštatoval nedostatok pasívnej legitímácie v spore, keďže chýbal hmotno-právny základ pre žalovaný nárok sťažovateľkou, ale aj v prípade, ak by aj bol pasívne legitimovaný, sťažovateľka nepreukázala splnenie zákonných povinností (bod 52 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), preto by bol nárok sťažovateľky na základe ňou tvrdených dôvodov neopodstatnený, preto žalobu zamietol v celom rozsahu.

3. Na základe odvolania žalovanej rozhodoval Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozhodol rozsudkom č. k. 14 Cob 149/2019 z 28. novembra 2019 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“) tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému v prvom rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Po zhrnutí obsahu procesných úkonov strán sporu v rámci odvolacieho konania (vyjadrenia k odvolaniu, replika, duplika, pozn.) v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že v okolnostiach posudzovanej veci nebolo potrebné nariadiť pojednávanie (body 18, 19 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), pričom sa odvolací súd po preskúmaní veci stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie (body 23, odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) a na zdôraznenie jeho vecnej správnosti uviedol, že nevykonaním navrhovaných dôkazov sťažovateľke nebolo znemožnené preukázať splnenie oznamovacej povinnosti, pretože podstatným bolo posúdenie, či si svoju povinnosť splnila vo vzťahu k žalovanému v prvom rade, a nie len vo vzťahu k URSO. Ďalej tiež konštatoval, že zo zápisnice z pojednávania zo 7. februára 2019 vyplýva, že strany sa výslovne vyjadrili, že nenavrhujú žiadne dokazovanie (bod 27 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). K dokazovaniu samotnému uviedol, že sťažovateľka sama označila ťažiskové listinné dôkazy, z ktorých bolo vyvodzované právo a preukazované splnenie oznamovacej povinnosti, ktoré okresný súd aj náležite vyhodnotil. Pokiaľ sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie, krajský súd konštatoval, že takéto pochybenie nezistil (bod 29 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). K sťažovateľkou namietanej zaužívanej praxi krajský súd uviedol, že sama sťažovateľka označila dôkazy, z ktorých vyvodzovala splnenie svojej oznamovacej povinnosti, pričom konštatoval, že zákon č. 309/2009 Z. z. nepracuje s pojmom zaužívaná prax pri stanovení notifikačnej povinnosti v § 4 ods. 2 písm. c). Sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno preukázať doručenie oznámenia žalovanej v prvom rade, ktorým by výslovne oznámila, že si uplatňuje nárok na podporu, preto v danom prípade nemožno hovoriť o formalizme, ak zákonná úprava vyžaduje splnenie oboch notifikačných povinností kumulatívne, t. j. oznámenie o uplatnení podpory,

ako aj oznámenie predpokladaného množstva dodanej elektriny. V tejto súvislosti odvolací súd rozvinul, že oznámenie podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. ako jednostranný prejav vôle musí byť dostatočne určitým spôsobom vyjadrený, aby nebol zameniteľný, resp. aby z tohto oznámenia bolo určitým spôsobom vyjadrené, čo sa ním uplatňuje, sťažovateľkou predložené listiny voči žalovanej v prvom rade však takéto oznámenie neobsahovali (bod 35 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Vychádzajúc zo záveru, že sťažovateľka si svoju notifikačnú povinnosť vyplývajúcu z § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. nesplnila, nemohla byť úspešná so svojím nárokom ani voči žalovanej v prvom ani, vo vzťahu k žalovanej v druhom rade, preto okresný súd správne žalobu zamietol v celom rozsahu (bod 37 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Pokiaľ ide o ústavne konformný výklad týkajúci sa notifikačnej povinnosti sťažovateľky a námietku retroaktivity, krajský súd poukázal na už skôr formulované závery ústavného súdu k tomuto inštitútu (v nálezoch č. k. PL. ÚS 50/2015 z 22. marca 2017 a č. k. IV. ÚS 491/2018 z 31. januára 2019), v ktorých ústavný súd konštatoval, že sankčný mechanizmus nesplnenia periodickej notifikačnej povinnosti dopadá ex lege na všetkých výrobcov, keďže ide o sankciu s obmedzeným trvaním jedného roka, pričom právo na podporu nezaniká, zaniká len nárok na podporu (na obmedzený čas v trvaní jedného roka), preto krajský súd, vychádzajúc z uvedenej úvahy pri výklade § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z., dospel k záveru, že výklad a aplikácia tejto normy označenej sťažovateľkou nemá vplyv na zánik jej nároku na podporu v dôsledku nesplnenia notifikačnej povinnosti. Krajský súd v závere odôvodnenia svojho rozsudku konštatoval, že nezistil naplnenie ani jedného z odvolacích dôvodov sťažovateľky, resp. ich relevantnosť. Preto odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľka podala dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v ktorom namietala, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uplatniť procesné práva, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces z dôvodu, že sťažovateľke nie je zrejmé, ako právnu normu použil pri výklade prejavu vôle vo vzťahu k predloženým dôkazom. Bola toho názoru, že odôvodnenie odvolacieho rozsudku krajského súdu je nedostatočné a nepreskúmateľné. Taktiež jej nebolo zrejmé, prečo vo veci konajúce súdy naaplikovali pri výklade prejavu § 266 Obchodného zákonníka v rámci posudzovania splnenia oznamovacej povinnosti sťažovateľky. Podľa názoru sťažovateľky odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedalo relevantné odpovede na jej argumentáciu vo väzbe na rozhodné skutočnosti podstatné pre posúdenie splnenia oznamovacej povinnosti a tiež namietala, že vo veci konajúce súdy údajne nesprávne zamietli jej návrhy na vykonanie dokazovania, ktorými chcela preukázať oprávnenosť žalovaných nárokov. Krajskému súdu sťažovateľka vyčítala, že boli dané oba obligatórne dôvody na nariadenie pojednávania v odvolacom konaní, avšak krajský súd tým, že pojednávanie nenariadil, porušil jej procesné práva v intenzite zakladajúcej vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Vo svojej podstate je možné zhrnúť že, sťažovateľka namietala nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie rozsudku, ako aj nesprávny postup odvolacieho súdu, spočívajúci v nenariadení pojednávania, ktorý podľa názoru sťažovateľky zakladal ňou uplatnený dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

5. Sťažovateľka zároveň uplatnila aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom tvrdila, že ešte v praxi dovolacieho súdu neboli riešené dve zásadné právne otázky. Prvá otázka sa týkala a) dopadu sankcie za nesplnenie oznamovacej povinnosti s poukazom na znenie § 18 ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. na subjekty, ktorých zariadenia boli uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, a druhá otázka sa týkala toho, b) či je potrebné na prejav vôle vo vzťahu k plneniu oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. vykladať aj podľa § 266 Obchodného zákonníka.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) dovolanie sťažovateľky odmietol uznesením č. k. 5 Obdo 42/2020 z 10. decembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Pri uplatnenom dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd v odôvodnení svojho uznesenia konštatoval, že nie je daný, keďže odvolací súd sa nielen stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, ale sa aj vyjadril k všetkým relevantným odvolacím námietkam, ktoré precízne vyhodnotil a dostatočne objasnil, prečo potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (body 48 až 50, 55 odôvodnenia napadnutého uznesenia). Pokiaľ ide o námietku nenariadenia pojednávania odvolacím súdom, najvyšší súd poukázal na to, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, ktoré zároveň považoval za dostatočné, preto ani nebol dôvod na zopakovanie alebo doplnenie dokazovania. Zároveň konštatoval, že verejný záujem nebol daný, preto v okolnostiach veci námietku znemožnenia realizácie procesných práv považoval za neopodstatnenú (bod 57 odôvodnenia napadnutého uznesenia). Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd poukázal na to, že výrok napadnutého rozsudku odvolacieho súdu na plnenie neprevyšoval desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom za rozhodný deň na určenie sumy minimálnej mzdy považoval deň podania žaloby na súde prvej inštancie. Vychádzajúc z uvedeného, konštatoval bagateľnosť veci ako prekážku meritórneho prieskumu, preto dovolanie v tejto časti odmietol bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie (60 až 64 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v sťažnosti rozsiahlo argumentuje v prospech porušenia svojich práv napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, pričom odôvodnenie a závery odvolacieho súdu považuje za arbitrárne a nedostatočné. Svojím obsahom ide o totožnú argumentáciu, ktorú sťažovateľka uplatnila už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, najmä však pred dovolacím súdom v rámci svojho dovolania. Pokiaľ ide o odôvodnenie namietaného porušenia svojich označených práv rozhodnutím dovolacieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti zotrvala na svojom právnom posúdení veci, z čoho vyvodzovala porušenie svojich označených práv nedostatočným a arbitrárnym prístupom dovolacieho súdu pri posúdení jej výhrad a námietok vznesených v jej dovolaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či všeobecné súdy dali dostatočné a ústavnokonformné odpovede na relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu, ako aj tam uplatnenú argumentáciu.

III.1. K porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

9. Proti napadnutému rozsudku bola sťažovateľka oprávnená podať dovolanie, čo aj využila. Dovolanie predstavovalo účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého najvyšší súd poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorý ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru rozsudkom odvolacieho súdu. Uvedené sa týka posúdenia jej námietok (procesného charakteru, ako aj namietanej arbitrárnosti, pozn.) údajne zakladajúcich dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

10. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Pokiaľ však ide o dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, teda riešenia právnych otázok, od ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo, ústavný súd (vzhľadom na odmietnutie dovolania bez meritórneho posúdenia tam položených otázok z dôvodu bagatelnosti sporu) považoval za relevantné zodpovedanie otázky, či v okolnostiach posudzovanej veci nedošlo k arbitrárnemu posúdeniu žalovaného nároku odvolacím súdom. V tejto súvislosti preskúmal kópiu odvolania sťažovateľky, z ktorej abstrahoval jej nespokojnosť s posúdením ne/splnenia spornej oznamovacej povinnosti v kontexte skutkových tvrdení a argumentov. Z nej rovnako, ako aj z ústavnej sťažnosti samotnej vyplýva, že sťažovateľka bola presvedčená o tom, že svoju oznamovaciu povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. splnila viacnásobne. Poukazovala na to, že žalovanej v prvom rade dopredu avizovala prostredníctvom žiadosti s cenovým rozhodnutím a potvrdením o pôvode splnenie svojej oznamovacej povinnosti (časť IV. odvolania, body 24 až 43 odôvodnenia odvolania sťažovateľky). V nadväznosti na to ďalej tvrdila, že svoju oznamovaciu povinnosť splnila aj „Plánom výroby fotovoltickej elektrárne Moškovec FVE na rok 2015“, v ktorej žalovanej v prvom rade oznamovala svoj plán výroby na jednotlivé mesiace, z čoho je „zrejmé“, že túto elektrinu plánovala žalovanej v prvom rade dodať a uplatniť si naň podporu. Bola toho názoru, že v predchádzajúcom období do roku 2014 žalovaná akceptovala takúto oznamovaciu prax, preto sa domáhala posúdenia existencie praxe ako inkorporujúcej požiadavku prejavu vôle. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti argumentovala osobným doručením formulára, ako aj zaslaním formulára z Českej republiky prostredníctvom tretej osoby, ktorá údajne vykonávala servis a administratívnu podporu pre zariadenia sťažovateľky na výrobu elektriny, keďže žalovaná v prvom rade poprela doručenie týchto listín.

12. Ústavný súd v súvislosti s nastolenou právnou otázkou týkajúcou sa aplikácie § 266 Obchodného zákonníka pri posudzovaní a interpretácii prejavu vôle sťažovateľky a preukázania splnenia podmienky dôvodnosti jej nároku, teda oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z., konštatuje nasledujúce:

13. Pokiaľ ide o sťažovateľkou uvádzané listiny, na ktoré sa odvolávala vo svojom odvolaní, ktorých kópie ako dôkazy v konaní o tejto sťažnosti nepredložila, ústavný súd zdôrazňuje, že ani v tomto konaní nepreukázala, že tieto listiny skutočne obsahovali prejav vôle, ktoré by bolo možné jednoznačne vyhodnotiť ako splnenie oznamovacej povinnosti v zmysle sporného ustanovenia zákona č. 309/2009 Z. z., ako ani skutočnosť, že ich preukázateľne doručila žalovanej v prvom rade. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na zistenia krajského súdu (bod 34 odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu), ktoré neboli relevantným spôsobom spochybnené ani v konaní o tejto ústavnej sťažnosti, že z povahy týchto dokumentov je zrejmé, že takýto prejav vôle ani obsahovať nemôžu, uvedené platí pre cenové rozhodnutie, ktoré je vydané URSO, potvrdenie o pôvode, ako aj plán výroby alebo zmluvu o doplatku (ktorých doručenie s výnimkou zmluvy o doplatku ani nebolo v konaní pred všeobecnými ani len preukázané, pozn.). Ani samotné oznámenie o pláne výroby samo osebe nemá v sebe inkorporované oznámenie o uplatnení podpory, je skôr informačného charakteru, rovnako takýto jednostranný prejav vôle neobsahuje ani zmluva o doplatku. Z obsahu § 4 ods. 2 zákona č. 309/2009 Z. z. vyplýva, že ide prevažne o dokumenty (potvrdenie o pôvode, plán výroby), ktoré sú samostatne upravené ako podmienky na priznanie práva na doplatok, pričom samostatne pod písm. c) dotknutého ustanovenia je osobitná samostatná povinnosť výrobcu oznámiť uplatnenie podpory URSO, ako aj prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy. Vychádzajúc z uvedeného, domáhať sa takej interpretácie obsahu týchto dokumentov, ktorá by predstavovala zároveň aj splnenie výslovnej povinnosti upravenej v § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z., by znamenalo, že požiadavka splnenia tejto oznamovacej povinnosti je v právnom poriadku de facto obsoléta. Ak sťažovateľka tvrdila, že splnenie jej spornej oznamovacej povinnosti vyplýva z ňou „doručeného“ formulára, z ktorého je „zrejmé“, aké množstvo plánuje vyrobiť a dodať a tým pádom aj uplatniť naň doplatok, uvedené ani podľa názoru ústavného súdu nepostačuje pre naplnenie požiadavky oznámenia prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, že sťažovateľka si uplatňuje podporu, pretože existuje zásadný rozdiel medzi významom formulácie „plánuje uplatniť“ a „uplatňuje“. Navyše, pokiaľ ide o doručenie tohto dokumentu, ústavný súd dodáva, že sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi nepreukázala doručenie plánu výroby ani formulára žalovanej v prvom rade. K argumentácii sťažovateľky, že tieto listiny doručila osobne, ústavný súd konštatuje, že uvedené nebolo v konaní pred všeobecnými súdmi preukázané (sťažovateľkou prezentovaná listina neobsahovala potvrdenie o doručení), takisto podací lístok tretej osoby podľa názoru ústavného súdu nie je spôsobilý preukázať doručenie sporných listín sťažovateľkou, najmä v kontexte toho, že tretia osoba podniká v oblasti administratívnej podpory pre viaceré subjekty.

14. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky tzv. zavedenej praxe, vychádzajúc z ktorej mala žalovaná v prvom rade akceptovať doručenie týchto dokumentov za splnenie oznamovacej povinnosti, tak ako v predchádzajúcom období, ústavný súd považuje túto argumentáciu v princípe za zavádzajúcu a nenáležitú, keďže až v roku 2014 došlo k zavedeniu sankcie za porušenie tejto povinnosti. Inými slovami, do roku 2014 nesplnenie tejto povinnosti ani nemohlo

byť sankcionované, a teda aj keď žalovaná v minulosti mohla konštatovať nesplnenie oznamovacej povinnosti, nemalo to žiadne právne následky vo vzťahu k sťažovateľke, preto odvolávať sa za týchto okolností na zavedenú prax považoval ústavný súd za nekorektné zavádzanie, ktorému z povahy okolností (zmeny právnej úpravy zavedením sankčného mechanizmu v roku 2014, pozn.) nemôže byť poskytnutá ochrana požadovanou interpretáciou prejavu vôle podľa § 266 Obchodného zákonníka.

15. Ústavný súd tak, vychádzajúc z rozhodných skutočností prípadu, konštatuje, že nebol daný dôvod na aplikáciu § 266 Obchodného zákonníka pri výklade prejavu vôle sťažovateľky s odvolaním sa na zavedenú prax, keďže stanovená oznamovacia povinnosť je stanovaná jednoznačne v tom zmysle, že musí ísť o výslovný prejav vôle, ktorým si výrobca uplatňuje nárok na konkrétnu podporu vo vzťahu k URSO a zároveň aj prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy. Keďže sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi a rovnako pred ústavným súdom neprodukovala žiaden relevantný dôkaz o tom, že si svoju oznamovaciu povinnosť vo vzťahu k žalovanej v prvom rade splnila iným spôsobom, aplikácia § 266 Obchodného zákonníka za daných okolností ani nebola možná. V tejto súvislosti ústavný súd ďalej dodáva, že námietka údajného znemožnenia preukázania splnenia svojej notifikačnej povinnosti nevykonaním navrhovaného dokazovania je v súvislostiach taktiež neopodstatnená, keďže sťažovateľkou navrhnuté dokazovanie spisom a komunikáciou s URSO ani nebolo spôsobilé preukázať splnenie povinnosti sťažovateľky vo vzťahu žalovanej v prvom rade, keďže oznamovaciu povinnosť mala vo vzťahu k obom subjektom, teda k URSO a rovnako aj žalovanej v prvom rade.

16. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd pri posúdení skutkovej okolnosti, či sťažovateľka splnila svoju zákonnú povinnosť, dospel v kontexte vykonaného dokazovania a rozhodných skutočností k akceptovateľnému záveru, že takýto dôkaz zo strany sťažovateľky produkovaný nebol a ani interpretáciou obsahu predložených listín nebolo možné dospieť k záveru o splnení tejto povinnosti ako podmienky vzniku žalovaného nároku. Ústavný súd tak dospel k záveru, že položená právna otázka v okolnostiach posudzovanej veci nemala relevanciu, a námietky sťažovateľky o porušení jej označených práv (procesných ako aj hmotných) napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia sú neopodstatnené.

17. Pokiaľ ide o druhú právnu otázku, teda či s poukazom na znenie § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. a skutočnosť, že sťažovateľka uviedla do prevádzky svojej zariadenie ešte pred rokom 2014, sa sankcia za nesplnenie oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) vzťahuje aj na sťažovateľku, ústavný súd bez potreby bližšieho vysvetlenia poukazuje na tie isté svoje rozhodnutia, na ktoré poukázal krajský a dovolací súd, pričom konštatuje, že zavedený sankčný mechanizmus predstavuje prípad nepravej retroaktivity, ktorý sa vzťahuje na všetkých výrobcov s právom na podporu, ktorí nechcú stratiť nárok na podporu pre nasledujúci kalendárny rok. Ústavný súd tak konštatuje, že krajský súd interpretoval a vyložil právne účinky dotknutého § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. vo vzťahu k výrobcam, ktorým vzniklo právo na podporu pred zavedením sankčného mechanizmu náležitým a ústavne konformným spôsobom. Skutočnosť, že sťažovateľka má na vec iný názor, neznamena, že došlo k pochybeniu pri právnom posúdení veci či arbitrárnemu posúdeniu jej nároku.

18. Vychádzajúc z uvedených úvah, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

19. Sťažnostná argumentácia, ako už bolo konštatované, bola v podstatných námietkach identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú dovolací súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, považuje riešenie a výsledok sporu za spravodlivý, pričom na rozdiel od sťažovateľky považuje odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov za dostatočné, argumentačne konzistentné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dôvodu prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu poskytlo sťažovateľke dostatočné a ústavne konformné odpovede na všetky jej námietky súvisiace s predmetom sporu, preto konštatuje, že dovolací súd dospel k ústavne udržateľnému záveru o nepreukázaní splnenia oznamovacej povinnosti ako podmienky vzniku žalovaného nároku. Pokiaľ ide o dôvody prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP a sťažovateľkou identifikované otázky v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci, ústavný súd považoval odpovede najvyššieho súdu za dostatočné a rešpektujúce právnu úpravu dovolacieho konania, preto konštatuje, že nezistil relevantný súvis medzi namietanými právami sťažovateľky na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie, ako aj právom vlastniť majetok na jednej strane a napadnutým uznesením dovolacieho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľky v tejto časti v celom rozsahu namietaných práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu